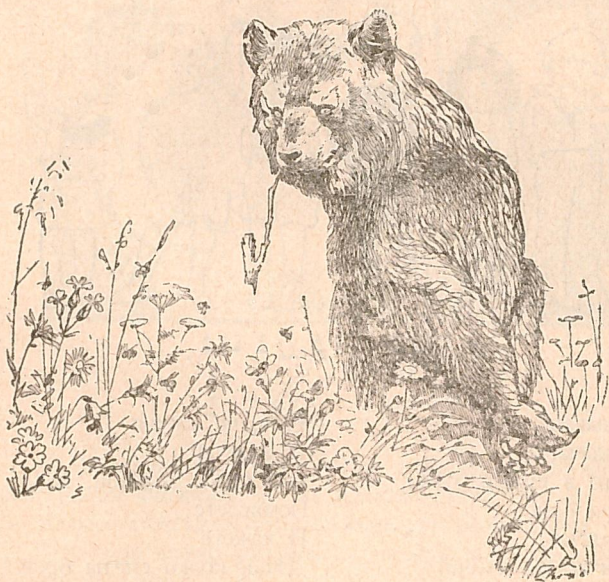

И наистина, изъ ближния лѣсъ се показала бунтовническата дружина. Кумчо-вълчо билъ главатаря, Кума-лиса юнашка пѣсенъ пѣе, а Заю-баю, знаменосецъ най-напрѣдъ върви и червенъ байрякъ вѣе...

Ехъ, че се подлюти юнакъ-царица, мечка кръвница!..

— Ахъ, вий непокорни войводи, кой ви васъ тука проводи!?... Съ жбѣи ще хапъ, кърви ще лѣя; съ лапи ще кжсамъ, кости ще троша... Толкосъ

съмъ лоша!..

Исплашили се звѣровѣтъ и припнали на бѣгъ, кой на кждѣто видѣлъ.

А зайчето уши вирнало и съ гласъ заплакало.

— Азъ, мила бабо, съмъ вѣренъ робъ... Азъ съмъ ти покорно чакъ до гробъ...

За награда царкинята прибрала Пѣтля Кокошкинъ въ своитѣ царски палати, подарила му остра сабля за нозѣтъ и златенъ гребенъ за главата и го назначила главенъ войвода надъ цѣлото горско